

Fabià Estapé

El joc del gat i la rata

—**La Xina juga net en les negociacions per limitar les seves exportacions a Europa i els EUA?**

—Fa el que van fer tots els països al segle XIX. Tothom mira per ell mateix, i si no, és que és un imbècil i un curt de vista.

—**Per què primer diuen que s'autoimposaran aranzels per frenar les exportacions i després ho retiren?**

—Perquè es tracta de fer el joc del gat i la rata. Que tot Déu ho conegui, perquè és la manera de funcionar, i pensar que hi ha gent que no coneix aquest joc em fa comprendre com està actualment Terra Mítica.

—**Fou una bona idea acceptar la Xina a l'OMC?**

—No se sap mai si les gallines fan bé quan conviden una guineu a entrar al galliner.

—**No se li hauria d'haver exigit que la seva moneda tingués un canvi fluctuant i no fix com encara té?**

—Em fa gràcia que això es preguntin abans de preguntar a Washington què passa quan els nord-americans fan anar el dòlar amunt i avall.

—**La Xina fa competència deslleial amb una moneda subvalorada?**

—Fa el que pot. La "conya" de jugar amb la devaluació quan es perd competitivitat la van practicar alegrement tots els governs espanyols, de l'època franquista, de l'època de la confusió i de l'època de la transició. I si ara no es fa no és per falta de ganes, ni perquè ho necessiti l'economia, sinó perquè vam abaixar el cap inconscientment en entrar a l'euro. Abans l'estat podia moure els tipus d'interès, ara només ho fa Frankfurt.

—**Els occidentals tenen dret a demanar el fre a les exportacions?**

—Fins i tot tenen dret a esperar que plougui quan no plou.

—**La llibertat de comerç només s'aplica quan beneficia els occidentals i no quan els perjudica?**

—El mateix passa a les partides de pòquer quan un està guanyant, que

acostumen a dir: "No marxeu tan aviat, porteu una ampolleta de whisky i juguem una estona més."

—**La Xina es pot convertir en la fàbrica del món?**

—Es pot convertir en una nació que, no més enllà del 2030, tindrà el PIB més alt per habitant del món. I costarà Déu i ajuda explicar per què una combinació de política autoritària i economia lliure va més lluny que les polítiques que emanen dels Bush.

—**Creieu que hi ha perill d'una guerra comercial amb els xinesos?**

—No, hi haurà empenyaments successius, però no guerra, perquè entre els EUA i la Xina hi ha el Japó, país que convé mantenir lliure i sa per mostrar els avantatges de l'economia occidental. El Japó ha demostrat el seu agraïment als Estats Units per la pallissa del 1945 comprant el 20% de les lletres del tresor dels EUA.

—**Qui en pot sortir més escaldat, d'una confrontació d'aquest tipus?**

—El més perillós seria augmentar el desgavell del comerç mundial.

—**Europa i els EUA també estan enfrontats per les ajudes públiques a Airbus i Boeing. Qui té la raó?**

—El que té més força. I els EUA ens hauran d'explicar la política d'ajudes dramàtica, quan algunes empreses bandera de l'economia nord-americana s'han trobat en perill, com General Electric i, darrerament, Motorola, que han rebut ajuda més o menys camuflada del tresor públic.

—**Una Europa feble políticament és més vulnerable econòmicament?**

—Tot depèn del concepte que tinguem de la política. Per a mi, el país europeu menys vulnerable és Suïssa, que no és de l'ONU, ni de l'FMI, ni del BM, ni de l'euro, i va tirant. Posats a triar, prefereixo ser suís que italià. Ser europeu té uns costos massa elevats.

Toni Canyís

Viure al país i a Europa

Toni Canyís

Al Llenguadoc hi ha mala maror. Des de fa uns mesos, es deixa sentir de manera contundent el malestar dels viticultors per la crisi que viuen les seves explotacions. Primer van ser petits artefactes explosius en cellers que importen vi de fora, més tard, la destrucció de l'oficina del Ministeri d'Agricultura francès a Montpeller. Però les protestes s'han aguditzat els dies previs al referèndum per la Constitució europea, amb milions de litres de vi vessats i saquejos d'establiments i mercaderies. No saben què fer del vi que produeixen, en què es basa bona part de l'economia de la regió. Els mercats europeus estan saturats, envaïts per vins xilens, australians o sud-africans. Aquesta situació podria resumir el sentit del "no" rotund a la Constitució europea de bona part de les classes populars i de les zones rurals franceses. Europa com a símbol de la globalització, com a perill. La por a l'atur, a la ruïna, i el vot de la ràbia contra uns poders públics als quals s'acusa de no ser capaços d'aturar-ho. Una actitud a la defensiva, de replegament, davant un món que evoluciona massa de pressa. Segurament, la que s'està construint no és l'Europa que ens convé, però som en un carreró de difícil sortida si no som capaços de generar un discurs europeïsta alternatiu. Després del "no" francès hi haurà la temptació a França i a tot Europa d'anar cap a un nou proteccionisme econòmic. Però l'aïllament no arreglarà res. El món no pararà. El vi encara ens pot servir de símbol: la crisi de la vinya llenguadociana no se solucionarà si no és aprenent d'aquells que estan triomfant. Aquells que han innovat i han trobat vins de més qualitat, menys basats en la tradició i més en els nous gustos del consumidor. Només cal proposar-s'ho. Europa, com els vins, encara pot il·lusionar.